

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 397

гр.София 08.06.2010г.

Върховният касационен съд на Република България, трето гражданско отделение, в открито заседание на 11 май две хиляди и десета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ценка Георгиева
ЧЛЕНОВЕ : Мария Иванова
Илияна Папазова

разгледа докладваното от съдията Ц. Г.
дело № 1471/2009 година и за да се произнесе взе предвид следното:

С определение № 1409 от 18.11.2009г., постановено по настоящото дело № 1471/2009г. на ВКС, III г.о., е допуснато касационно обжалване на въззивно решение № 481 от 06.07.2009г. по в.гр.д. № 290/2009г. на Софийски окръжен съд, с което е оставено в сила решение № 46 от 14.04.2008г. по гр.д. № 40/2008г. на Елинпелинския районен съд, допълнено с решение № 190 от 08.01.2009г., с което е отхвърлен искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ на И. Г. срещу [фирма] [населено място].

Касационно обжалване на въззивното решение е допуснато на основание чл. 280, ал. 1, т. 2 ГПК поради противоречиво решаване от съдилищата на материалноправния въпрос за необходимото съдържание на допълнителното споразумение за срочен трудов договор по чл. 68, ал. 1, т. 2 КТ – до завършване на определена работа.

В срока за постановяване на решение по делото Върховният касационен съд, трето гражданско отделение констатира, че поставеният материалноправен въпрос е разрешен противоречиво и от ВКС с няколко постановени по реда на чл. 290 ГПК решения.

С решения № 44 от 29.01.2010г. по гр.д. № 558/2009г. и № 46 от 29.01.2010г. по гр.д. № 142/2009г., двете на ВКС, III г.о., постановени по идентични спорове между [фирма] [населено място] и уволнени работници и служители на същото фактическо и правно основание както ищцата по настоящото дело, ВКС е приел, че правоотношенията между А. „К.“ и [фирма] по търговски договор № 0108/1049 от 03.08.2001г., с който изпълнителят [фирма] е поел срещу възнаграждение дейността по осигуряване на безплатна предпазна и столова храна за персонала на А. за определен срок, не се включват в обхвата на разпоредбата на чл. 123а КТ. Приел е, че не наличието на срок, а правната природа на уговорките във връзка с дейността на предприятието предопределя запазването на трудовото правоотношение със стария работодател в изчерпателно посочените хипотези на чл. 123а КТ, тъй като трудовото право поначало допуска безвиновно прекратяване на трудовите договори по икономически причини. По въпроса дали сключените между [фирма] и работниците и служителите допълнителни споразумения отговарят на изискванията на закона за промяна на безсрочно трудово правоотношение в такова за определен срок, ВКС е приел, че допълнителните споразумения с включена в тях уговорка за определен срок до „приключване дейността на „Б. К. в А.“, представляват срочни трудови договори по чл. 68, ал. 1, т. 2 КТ – до завършване на определена работа. Приел е, че нормата на чл. 68, ал. 3 КТ има предвид работата или дейността по предмета на конкретното трудово

правоотношение, уговаряна като срочна, а не случаи като настоящия, при който се очаква цялата дейност на работодателя във връзка с определен обект да приключи окончателно като икономическо предприятие. М. на допълнителните споразумения е при условията на чл. 68, ал. 1, т. 2 КТ, и при настъпване на условието прекратяването на трудовия договор на основание чл. 325, т. 4 КТ е законосъобразно. Допълнителните изисквания на чл. 67, ал. 3 КТ и съдържащата се в тази норма относителна забрана не се отнасят за този случай.

С решение № 114 от 23.02.2010г. по гр.д. № 366/2009г. на IV г.о. ВКС по идентичен спор между [фирма] и уволнена на същото фактическо и правно основание работничка ВКС е приел, че независимо от посочването в чл. 123а КТ на други договори – наем аренда и концесия, чрез тълкуване по аналогия разпоредбата следва да се приложи и в настоящия случай, тъй като това отговаря на целите на закона. Приел е, че след преустановяване на изпълнението на дейността от [фирма] поради изтичане на срока на гражданския договор, това не води до преустановяване на дейността изобщо, поради което законодателят е предвидил трудовите правоотношения с работниците да преминават към предишния работодател. Уредбата защитава както работниците, изпълняващи трудови функции по съответната дейност, така и другите работодатели, към които дейността преминава след прекратяване на гражданските договори, защото те не биха могли да организират и осъществяват дейността както без материални активи, така и без работна сила. Уговорката за сключване на срочен трудов договор до преустановяване дейността на [фирма] не съответства на закона, поради което допълнителното споразумение от 06.01.2006г. е недействително, и не е налице основанието по чл. 325, т. 4 КТ за прекратяване на трудовото правоотношение.

Предвид изложеното и на основание чл. 292 ГПК Върховният касационен съд, състав на трето гражданско отделение

О П Р Е Д Е Л И :

СПИРА производството по гр.д. №1471/2009г. на III г.о. ВКС.

ПРЕДЛАГА на Общото събрание на Гражданска колегия на Върховния касационен съд да постанови тълкувателно решение по материалноправния въпрос: Разпоредбата на чл. 123а КТ урежда ли изчерпателно случаите на запазване на трудовото правоотношение с предишния работодател, или приложното ѝ поле може да се разшири и по отношение на други случаи?

Председател:

Членове: